

ใบความรู้ที่ 1.1 การแสดงทรรศนะ

รหัสวิชา ท๓๓๑๐๒ รายวิชา ภาษาไทย ๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

ภาคเรียนที่ ๒

การเขียนแสดงทรรศนะ

การเขียนแสดงทรรศนะ คือการเขียนแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งเป็นการเขียนที่ประกอบด้วยข้อมูลอันเป็นข้อเท็จจริง และการแสดงทรรศนะของผู้เขียนต่อเรื่องนั้นๆ ทั้งนี้ความคิดเห็นควรอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลและเป็นไปในทางสร้างสรรค์

การเขียนแสดงทรรศนะ

ลักษณะของการเขียนแสดงทรรศนะ การเขียนแสดงทรรศนะมีหลายลักษณะขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งอาจเป็นการเขียนในเชิงตั้งข้อสังเกต ในเชิงสนับสนุน ในเชิงโต้แย้ง หรือในเชิงประเมินค่าก็เป็นได้

ประเภทของการเขียนแสดงทรรศนะ

การเขียนแสดงทรรศนะ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ คือ การเขียนแสดงความคิดเห็น และการเขียนโต้แย้ง

๑. การเขียนแสดงความคิดเห็นคือ การเขียนที่มุ่งแสดงความคิดเห็นถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่า มีข้อดีข้อเสียอย่างไร และหาวิธีที่จะปรับปรุงแก้ไขได้อย่างไร ผู้เขียนต้องพิจารณาคิดค้นให้รอบคอบละเอียดถี่ถ้วน ทุกด้านทุกมุมด้วยสติปัญญา ความคิดอย่างชัดเจน แล้วจึงแสดงข้อคิดโดยชี้ข้อตำหนิ หรือชมออกมา คิดเห็นเกี่ยวกับศาสตร์ต่างๆ เช่นวิชาสังคมศาสตร์ เป็นต้น

ในการเขียนแสดงความคิดเห็นนี้สามารถแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทย่อย ดังนี้คือ

๑.๑ การแสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการ เป็นการแสดงความคิดเห็นโดยยึดด้านวิชาการ มีเอกสารอ้างอิง

๑.๒ การแสดงความคิดเห็นโดยทั่วไป เช่น การวิจารณ์เหตุการณ์ทางการเมือง การแสดงออกของวัยรุ่น รวมทั้งการเขียนบทความวิจารณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

๒. การเขียนโต้แย้ง หมายถึง การแสดงทรรศนะต่างกันระหว่างบุคคล ๒ ฝ่าย โดยนำข้อมูลสถิติ หลักฐานเหตุผลต่าง ๆ มาอ้างอิงในการสนับสนุนทรรศนะของฝ่ายตน เพื่อคัดค้านอีกฝ่ายหนึ่ง

กระบวนการโต้แย้งสามารถแบ่งออกได้เป็น ๔ ขั้นตอน ดังนี้

๒.๑ การตั้งหัวข้อโต้แย้ง

๒.๒ การค้นคว้าหาข้อสนับสนุนทรรศนะและเรียบเรียงหัวข้อตามลำดับ

๒.๓ การให้ความหมายคำสำคัญที่อยู่ในประเด็นการโต้แย้ง

๒.๔ การชี้ให้เห็นจุดอ่อนในทัศนะของฝ่ายตรงข้าม

หลักการเขียนแสดงทรรศนะ

มีหลักการอยู่ ๕ ประการ ที่ควรจะต้องคำนึงถึง ดังนี้

๑. การเลือกเรื่อง การเลือกเรื่องที่จะเอามาวิจารณ์หรือเอามาเขียนแสดงความคิดเห็นมีความสำคัญ อย่างยิ่งที่จะต้องมีหลักในการเลือกเรื่องดังนี้

๑.๑ เลือกเรื่องที่ตนเองสนใจและมีความรู้ในเรื่องนั้น

๑.๒ เลือกเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจของประชาชน

๒. การให้ข้อเท็จจริง งานเขียนที่ดีโดยเฉพาะงานเขียนหรือข้อเขียนที่แสดงความคิดเห็น การให้ข้อเท็จจริง ความจำเป็นและมีความสำคัญ ผู้เขียนที่มีความรับผิดชอบจะให้ข้อเท็จจริงแก่ผู้อ่านอย่างตรงไปตรงมา

๓. การแสดงความคิดเห็น การเขียนแสดงความคิดเห็นจะต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงและการแสดงความคิดเห็น ซึ่งในส่วนของ การแสดงความคิดเห็นนี้ ผู้เขียนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ นั่นคือการแสดงความคิดเห็นจากทรรศนะของตน ซึ่งทรรศนะของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความรู้ของแต่ละคนมุมมองของแต่ละคน ประสบการณ์ที่สั่งสมมา ความมีจิตใจกว้าง หรือแคบของผู้แสดงทรรศนะ ผู้เขียนแสดงทรรศนะมีนัยซ่อนเร้นอะไรหรือไม่ เช่น อาจมีผลประโยชน์แอบแฝง เป็นต้น

๔. การเรียบเรียงงานเขียนแสดงทรรศนะ มีส่วนสำคัญมากทีเดียวที่จะดึงดูดให้ผู้อ่านสนใจ หรือไม่สนใจงานเขียนของเรา การเรียบเรียงงานเขียนแสดงทรรศนะเรียงลำดับดังนี้

๔.๑ การตั้งชื่อเรื่อง ควรตั้งชื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะเขียนและควรดึงดูดใจผู้อ่าน

๔.๒ การเปิดเรื่อง ใช้หลักการเขียนเช่นเดียวกับการเขียนคำนำ คือ เขียนให้ตรงประเด็นดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

๔.๓ การลำดับเรื่อง ควรลำดับเรื่องให้มีความต่อเนื่องสอดคล้องกันตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่เขียนวากวน

๔.๔ การปิดเรื่อง ใช้หลักการเช่นเดียวกับการเขียนสรุป เช่น จบด้วยคำคม หรือคำประพันธ์ เป็นต้น

๕. การใช้ภาษา ควรใช้ภาษาอย่างสละสลวย ชัดเจน ไม่เยิ่นเย้อ มีการใช้สำนวนโวหารอย่างเหมาะสมกับเรื่อง นอกจากนี้ใช้ถ้อยคำที่สื่อความหมายได้ตรงตามอารมณ์ ทั้งนี้หลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์รุนแรง

ที่มา: <http://kubow3847.blogspot.com/2010/04/blog-post.html>

การใช้ภาษาในการแสดงทรรศนะ

ต้องใช้ถ้อยคำกะทัดรัด มีความหมายแจ่มชัด ไม่วกวน

ภาษาที่ใช้แสดงทรรศนะที่ควรสังเกต คือ

๑. การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ ๑ ประกอบด้วยคำกริยา หรือกลุ่มคำกริยาที่ชี้ชัดว่า เป็นการแสดงทรรศนะ เช่น “ดิฉันขอสรุปว่า...” “ข้าพเจ้าขอเสนอแนะว่า...” เป็นต้น

๒. การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ชี้ชัดว่า เป็นการแสดงทรรศนะ เช่น คง ควร พึง คงจะ ควรจะ น่าจะ เป็นต้น

การใช้ภาษานับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการแสดงทรรศนะ หากใช้ผิดจะทำให้ผู้รับสารเข้าใจว่าสารที่ส่งนั้น ไม่ใช่ทรรศนะ เป็นการเสนอข้อเท็จจริง หรือเป็นการบอกกล่าวเท่านั้น การใช้ภาษาจึงควรมีความแจ่มแจ้งชัดเจน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการและเหมาะสมกับระดับการสื่อสาร

ตัวอย่างการแสดงทรรศนะ

เกริ่นเรื่อง : เฝซิชูหน้าความรุนแรงในการ์ตูนญี่ปุ่น

การแสดงทรรศนะ เรื่อง เฝซิชูหน้าความรุนแรงในการ์ตูนญี่ปุ่น

ข้อมูล

สืบเนื่องมาจากการที่ในรอบหนึ่งปีหรือสองปีที่ผ่านมา การ์ตูนญี่ปุ่นได้ตกเป็นข้อหาในหน้าหนังสือพิมพ์ กระทั่งรายการที่วิพากษ์ต่อหลายครั้ง ตั้งแต่เรื่องโฆษณาอมเมียวเซวเซว เซ็กซ์ ปลูกฝังความรุนแรง ฯลฯ ซึ่งทำให้การ์ตูนญี่ปุ่น ได้ถูกหยาบคายให้กลายเป็นเหยื่อรับบาปทางสังคมอีกครั้ง และดูท่าทางสถานการณ์จะรุนแรงขึ้นเรื่อย ในกาลนี้ ทางนิตยสาร Animag จึงมีความต้องการที่จะทำ Animag ฉบับ "เฝซิชูหน้าความรุนแรงในการ์ตูนญี่ปุ่น" ขึ้นมา เพื่ออยากแลกเปลี่ยนทรรศนะความคิดเห็นกับกลุ่มผู้อ่านในวงกว้าง และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์การ์ตูนในปัจจุบันให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับทราบมากขึ้น

(ที่มา Animag ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๗ อนิเมชันแมกกาซีน)

การแสดงทรรศนะของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าคิดว่า การ์ตูนญี่ปุ่นนั้นไม่ได้สร้างความรุนแรงขึ้นอยู่กับว่าเราจะนำไปใช้ในทางไหน การ์ตูนญี่ปุ่นเป็นสื่ออย่างหนึ่งที่ช่วยปลูกฝังความคิดให้กับเด็ก มีทั้งความคิดในแง่ดีและแง่ลบ อย่างเช่น การ์ตูนที่เกี่ยวกับสงครามนั้นไม่ได้สื่อออกมาว่าอยากให้เด็กชอบสงคราม ชอบความรุนแรง ชอบการต่อสู้ แต่สื่อว่าสงครามเป็นสิ่งไม่ดี เป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิด และถ้าเกิดจะส่งผลเสียอย่างไร แต่เหตุผลเหล่านี้ขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคนว่าคิดอย่างไร ดังนั้นในปัจจุบันจึงมีทั้งคนที่เห็นว่าการ์ตูนญี่ปุ่นนั้นสร้างความรุนแรงและไม่สร้างความรุนแรง จึงได้เกิดข้อถกเถียงกันเป็นวงกว้างในบรรดานักอ่าน ข้าพเจ้ามีข้อคิดที่อยากให้ได้ คือ อย่าตัดสินทุกอย่างเพียงแค่ว่าเห็น แต่ต้องตัดสินทุกอย่างด้วยเหตุผล

(ที่มา : <http://my.dek-d.com>)

ที่มา – ส่วนที่เป็นเรื่องราว

ข้อสนับสนุน – ข้อเท็จจริง หลักการ
ทฤษฎีอื่นที่เป็นที่ยอมรับ

ข้อสรุป – สารที่สำคัญที่สุดของทฤษฎี
อาจเป็นข้อเสนอแนะ ข้อวินิจฉัย ข้อ
สันนิษฐาน การประเมินค่า

ประเภทของทฤษฎี

1. ข้อเท็จจริง - ค้นหาความจริง แสดง
ข้อเท็จจริง วิเคราะห์ข้อเท็จจริง
2. ค่านิยม - ความเชื่อ ประเมิน คุณค่า
สิ่งที่ดี เหมาะสม มีประโยชน์หรือไม่
3. นโยบาย - แสดงนโยบายว่าจะทำอะไร
ปรับปรุงอะไร

ภาษาที่ใช้แสดงทรรศนะ มักจะมีคำต่อไปนี้
เห็นว่า คิดว่า มีมติว่า ขอสรุปว่า
ขอเสนอแนะว่า เข้าใจกันว่า คง ควร
สมควร พึง พึงจะ คงจะ น่าจะ ควรจะ
มักจะ อย่างไม่ต้องสงสัย
อย่างเต็มความสามารถ เป็นไปได้ยาก

